

β) Τὸ οὐδ. ἀρὸν ἐπιρρηματ., σφόδρα ἀραιῶς, σπανιώτατα, πάντοτε ἐν περιφρ. μετὰ τοῦ κᾶπου ἢ ποῦ Σίφν.: Ἀρὸν καὶ κᾶπου ἔρχεται καὶ μᾶς βλέπει. Τέτοιον παιδί ἀρὸν καὶ ποῦ νὰ λάχῃ νὰ βρεθῇ. 4) Ὁ ἔχων ἀραιὰν τὴν σύστασιν, ὕδαρής πολλαχ.: Ἀραιὸς καφές (συνών. ἀλαφρός 2 β, ἀντίθ. βαρύς). Ἀραιὰ σούπια. Ἀραιὸ γάλα - ζουμί κττ. πολλαχ. Ἀρὺς πηλός Σῦρ. Συνών. ἀνάραιος 2, ἀραιουλλός, νερουλλός, ἀντίθ. πηχτός. 5) Βραδὺς Ρόδ.: Ὁ δεῖνα εἶναι ἀρὺς ἔς τὴ δουλειά του.

Β) Οὐδ. οὐσ. 1) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀρκόν, κόσκινον μὲ μεγάλας ὀπὰς Κύπρ.: Γύρεψε ἔπο τὴν γειτόνισσαν τὸ ἀρκόν της νὰ κοσκινίσωμεν τὸ σιτάρι. Συνών. ἀραιολόγι 1, ἀραιολόγος 1. 2) Παιδιά καθ' ἣν εἰς μέρος τι τοποθετεῖται νόμισμα καὶ οἱ παῖκται κατὰ σειρὰν ρίπτουν λίθους πρὸς αὐτό, ὅποιον δὲ ὁ λίθος πλησιάζει περισσότερον πρὸς αὐτό, ἐκεῖνος τὸ λαμβάνει Κύθηρ.

ἀραιόσητα ἢ, Ἡπ. Μακεδ. ἀραιόστα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. Στερελλ. (Κλών.) ἀρόσητα τᾶ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τοῦ οὐσ. σῆτα.

1) Κόσκινον ἔχον ἀραιὰς καὶ μεγάλας ὀπὰς, διὰ τοῦ ὁποίου κοσκινίζεται ἄλευρον Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Μακεδ. Στερελλ. (Κλών.) Ἀντίθ. πυκνάδα. 2) Πληθ., τὰ διὰ κοσκινίσματος ἀποβαλλόμενα σκύβαλα τοῦ σίτου (ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ σῖτος) Ρόδ.

ἀραιόσιτα τᾶ, ἀμάρτ. ἀραιόστα Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τοῦ οὐσ. σῖτος.

Οἱ ἀραιῶς σπαρέντες καὶ φυτρώσαντες σῖτοι.

ἀραιόσκοπος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρύσκοπος Πελοπ. (Μεγαλόπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τοῦ οὐσ. σκοπός.

Νωθρός εἰς τὸ διανοεῖσθαι, βραδύνους.

ἀραιόσπαρμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀροσπαρμένος Κρήτ. (Κασιδ.) Μετοχ. ἀρουσπαρμένος ΑΓεωργακοπ. Πλουτοφ. φυτ. 52.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀραιὰ καὶ τοῦ σπαρμένος μετοχ. τοῦ ρ. σπέρνω.

Ὁ ἐσπαρμένος κατ' ἀραιὰ διαστήματα: Σ' τᾶρι ἀροσπαρμένο Κασιδ. Καννάβι ἀρουσπαρμένο ΑΓεωργακόπ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀραιόσπαρτος.

ἀραιόσπαρτος ἐπίθ. ΓΨυχάρ. Σ' τὸν ἥσκιο 275.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ σπαρτός.

Ἀραιόσπαρμένος, ὁ ἰδ.: Τὰ γένεια του τ' ἀραιόσπαρτα μοιάζανε σὰν τρίχες τράγον.

ἀραιόσπορξά ἢ, ἀμάρτ. ἀροσπορέα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τοῦ οὐσ. σπορξά.

Ἀραιὰ σπορά: Φρ. Ἡ ἀροσπορέα νικᾷ τὴν ἀστοχέαν (δηλ. τὴν ἀφορίαν, ἥτοι τὰ ἀραιῶς σπειρόμενα αὐξάνονται πολὺ).

ἀραιοστάλαχτος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀριστάλαχτος) ἀραιοστάλαχτος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀραιὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. σταλαχτός < σταλάζω.

Ὁ σταλάζων κατ' ἀραιὰ διαστήματα: Δάκρυα ἀραιοστάλαχτα Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Καὶ γεύομαι τὸ γουρνιαχτό, δειπνῶ ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ πίνω τ' ἀραιοστάλαχτο τοῦ πλάκας τὸ φαρμάκι Κεφαλλ.

ἀραιότοιχος ὁ, ἀμάρτ. ἀργότοιχος Κύθν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τοῦ οὐσ. τοῖχος.

Τοῖχος κτισμένος ἄνευ συγκολλητικῆς ὕλης. Συνών. ξεροτρόχαλος.

ἀραιοτριχιά ἢ, ἀμάρτ. ἀργοτριχιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιότριχος.

Τὸ ἀραιὸν τρίχωμα: Ἡ κεφαλὴ του ἔχει ἀργοτριχιά.

ἀραιότριχος ἐπίθ. Νάξ. — Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀριότριχος) ἀργότριχος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀρύτριχος Λεξ. Μπριγκ. ἀραιοτρίχης Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τοῦ οὐσ. τρίχα.

Ὁ ἔχων ἀραιὰς τρίχας ἐνθ' ἄν.: Ἀργότριχο ἔν' τὸ 'ουρούνη καὶ θά 'ενῇ ('ουρούνη = γουρούνη, 'ενῇ = γενῇ) Ἀπύρανθ.

ἀραιουλλός ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀριουλλός).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ουλλός κατὰ τὸ συνών. νερουλλός.

Ὁ ἀραιὸς τὴν σύστασιν, ὕδαρής. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀραιὸς Α 4.

ἀραιοῦφαντος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρύφαντος Σῦρ. (Ερμούπ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ ὕφαντος.

Ὁ ἀραιῶς ὕφασμένος: Παννὶ ἀρύφαντο.

ἀραιοφρόκαλο τό, ἀμάρτ. ἀρυφρόκαλον Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τοῦ οὐσ. φροκάλι.

1) Ἀραιὸν σάρωθρον. 2) Τὸ φυτὸν ἐξ οὗ κατασκευάζονται σάρωθρα ἀραιά: Ἄσμ.

Νὰ μάσουν τ' ἀρυφρόκαλον νὰ φκειᾶς ἓνα φουρκάλι.

ἀραιοφρύδης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀριοφρύδης).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τοῦ οὐσ. φρύδι.

Ὁ ἔχων ἀραιὰς ὀφρὺς. Ἀντίθ. πυκνοφρύδης, σμιχτοφρύδης.

* **ἀραιοφυλλάδα** ἢ, ἀραφ'λλάδα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τοῦ οὐσ. φυλλάδα. Πβ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 222.

Ρωγμή, σχισμή: Νὰ φράξῃ τ'ς ἀραφ'λλάδεις τοὺν σπιτιοῦν.

ἀραιόφυλλος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀριόφυλλος) ἀρόφ'λλους Λέσβ. ἀράφυλλος Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τοῦ οὐσ. φύλλο. Πβ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 222.

Ὁ ἔχων ἀραιὰ φύλλα ἐνθ' ἄν.: Ἀρόφ'λλους βασιλ'κός. Ἀρόφ'λλον δέδρου Λέσβ.

ἀραιοφυτεμένος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀραιὰ καὶ τοῦ φυτεμένος μετοχ. τοῦ ρ. φυτεύω.

Ὁ ἀραιὰ φυτευμένος: Ἀραιοφυτεμένες ντοματῆς-ἀγκινάρες κττ. Ἀραιοφυτεμένα σκόρδα κττ. Συνών. ἀραιοφύτευτος.

ἀραιοφύτευτος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀριοφύτευτος).

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ *φυτευτός < φυτεύω.

Ἀραιοφυτεμένος, ὁ ἰδ.: Ἀραιοφύτευτο ἀμπέλι.

ἀραιοχτισμένος ἐπίθ. Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀραιὰ καὶ τοῦ χτισμένος μετοχ. τοῦ ρ. χτίζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου οἱ λίθοι κατὰ τὴν οἰκοδομὴν τίθενται κατ' ἀραιὰ διαστήματα πληρουμένων τῶν κενῶν διὰ χαλικίων καὶ πηλοῦ, ἐπὶ τοίχου: Ἀραιοχτισμένος τοῖχος. Ἀραιοχτισμένη μάντρα.

